

No Name

Graverhusevej 5

9574 Bælum

Bælum den 25. 11. 2015

Åbent brev til Social- og Indenrigsministeren og Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Anbragte unge, hvordan hjælper vi bedst de mest udsatte

Kære politikere

De fleste institutioner, i almindelighed, og vores institution i særdeleshed, hilser udspillet om nye retningslinjer omkring magtanvendelse, velkommen. Vores målgruppe er, om nogen, ramt af socialtilsyn og andres forskellige tolkninger af hvilken pædagogik og konsekvenser vi kan bruge i arbejdet på at hjælpe dem til et bedre liv fri af kriminalitet og misbrug.

Der er fra tilsynene en ensidig fortolkning af selvbestemmelsesretten, der fuldstændig negligerer den omsorgspligt, som vi har overfor de unge. Uanset den unges forhold før anbringelsen, skal institutionen udelukkende efterleve selvbestemmelsesretten, uanset hvor stor skade, det måtte have for den unge. Den unge kan frasige sig at stå op om morgenen, arbejdsopgaver, skoleundervisning, regler omkring hash/stoffer eller gældende husregler om eksempelvis mobiltelefoni og internet.

Selvfølgelig skal der være sammenhæng mellem den unges adfærd og brugen af magtanvendelse. Det store flertal af anbragte børn og unge, skal ikke udsættes for magtanvendelse, og de mest vidtgående tiltag skal målrettes de mest udadreagerende, destruktive eller selvdestruktive unge. Unge som bl.a. anbringes på No Name.

Regering og Folketing bør kontrollere lovene på området, samt de instanser som udøver lovene. Der bør være en rød tråd i forståelsen og udøvelsen af lovene, således at systemet ikke bare indebærer opbevaring og hermed omsorgssvigt for barnet.

Der er et stort behov for akut anbringelse men vi oplever desværre ofte, at inden man har taget en beslutning fra kommunalbestyrelsen om ja eller nej til et tilbud, er den unge blevet mere og mere forankret i et miljø, hvor stoffer, vold og kriminalitet, fylder hverdagen.

Grundet de forskellige instansers uenighed/forskellighed i tolkningerne, øges risikoen for omsorgssvigt i behandlingen af de anbragte, idet det nemt går fra deltagelse og udvikling, til ren opbevaring. Det kan vi som samfund, ikke være bekendt.

No Name er et opholdssted som har eksisteret i 20 år, og som har haft stor succes med at bryde den sociale arv. Vi har evnet at få vores unge videre i uddannelse eller arbejde og dermed ud og blive en aktiv deltager, der bidrager til samfundet i stedet for at blive ekskluderet til et parallelsamfund med helt andre værdier og normer.

Vi har gennem årene, haft en god sparring med tidligere tilsyn. Vi har altid betragtet dette tilsyn som en samarbejdspartner, hvor netop dialog og forståelse for vores arbejde med de unge, altid var i højsædet. Den erfaring vi havde med hinanden, gjorde at belysningen af problematikker ikke blev tidsdræbende, men at der i stedet, hurtigt og præcist, blev korrigeret i gensidig forståelse med den unge i fokus.

I dag, har vi oplevet at blive underlagt et nyt tilsyn og erfaret at de regler og normer vi altid har kørt efter og som var godkendt af det daværende tilsyn, nu ikke mere gælder. Men de spørgsmål som vi har sendt til tilsynet omkring den konsekvens det har fået, både for de ansatte og de unge, om at vi nu ikke kan håndhæve vores pædagogik fuldt ud, får vi ikke svar på.

Siden det nye tilsyn tiltrådte og underminerede vores tilgang og professionalisme, er det blevet sværere for os som pædagoger, at fastholde de unge i deres behandlingsforløb, og undgå at de unge nu bare sidder på værelset med mobil og internet, hvor de bliver påvirket af det dårlige miljø, de tidligere har været en del af og som har dannet grundlag for deres anbringelse. De er mere truende, både verbalt og fysisk, hvorfor sygdomsgraden og arbejdsskadeanmeldelser blandt medarbejderne er stigende, Dette er belastende ikke bare for os og de unge, men for samfundet som helhed.

Der er f.eks. også uenighed om, hvorvidt en ung kan stoppes, før kniven trækkes, eller først når den er trukket. Tilsynets holdning er klar, først når den er trukket. Denne holdning gavner ikke de unge, der får rodet sig endnu længere ud, og som med rette, når de senere eventuelt sidder i fængslet og kigger tilbage, kan spørge: *Hvorfor var der dog ikke nogen, der stoppede os noget før?* Hvis ikke vi får løst opgaven, går den videre til politi og fængselsvæsen.

Et af de bedste virkemidler, har altid været miljøskifte. Det virker meget positivt på adfærden. De unge synes det er hårdt, men det er al træning for at nå et mål. Et andet virkemiddel er ture ud i naturen, hvor den bruges som medspiller. Naturen er især egnet til at nedbryde individuelle barrierer, da de færreste unge har nogle forhåndsantagelser om nederlag knyttet til hverken naturen eller aktiviteterne. Dertil har naturen en markant virkning ved at stå i kontrast til de unges vanlige miljø, hvormed vanetænkning brydes.

Målet er netop, at de unge overfører deres erfaringer, læring og oplevelser fra aktiviteterne og gruppen til hverdagen. Turene skal give de unge nye erfaringer med sig selv og verden, som kan danne grobund for større selverkendelse. Generelt fokuserer vores ture på løsninger og succesfuld adfærd frem for det mere traditionelle fokus på problemer, og hvordan man overkommer dem. Jeg vedlægger et bilag, hvori jeg beskriver vores udviklingsture nærmere.

Der vil være tidspunkter hvor tilbagefald i adfærden, *gør* at flere ture med den samme ung, kan blive nødvendigt. Det er at foretrække frem for opgiveness og muligheden for at en ung falder tilbage til miljøet. Vi oplever gang på gang, at få unge anbragt, som har været nomader i systemet og på den måde er blevet institutionaliserede. Det er også med til at forlænge processen og øger behovet for flere ture ud af huset. De unge oplever på turene, at de voksne lytter og er nærværende, og ikke det som de har oplevet i "systemet", snakkende fagligheder som disponerer i forhold til flertydige regler, frem for handlinger som virker.

Vores samfund er bygget op på at individet skal deltage i fællesskabet og skal yde for at kunne nyde. Som det er nu i det pædagogiske felt, vi har, uddannes individet til kun at modtage og ikke til at deltage og give sit bidrag til samfundet.

Der snakkes om, at pædagoger skal flytte de unge ved at motivere dem til at tage del i samfundet. Dette kan man ikke bare lige gøre med de udsatte unge, da det kræver en opvækst hvor de værdier, som samfundet ønsker, er inkorporeret i den unges rygrad. For at det skal kunne lykkes med udsatte unge, skal de indgå i en mere konsekvent oplæring, hvor der ikke hersker tvivl om resultatet af den unges handlinger.

Til sidst vil jeg gerne invitere ministeren og udvalgets medlemmer til at komme på besøg på No Name for at høre mere om de udfordringer vi står overfor i arbejdet med at få vores unge på rette spor. I kan så ved selvsyn møde os og vores unge. Det er unge som fortjener, at vi ikke bare kan opbevare dem, men at vi hjælper dem videre til et godt og aktivt liv som samfundsborgere på lige fod med andre unge.

Med venlig hilsen

Michael Angelo, leder på No Name